

Kronieken Effata mei 2011

In de stuurgroep op 5 mei gaat uiteraard een deel van het gesprek over de geslaagde concerten in Lovendegem en De Pinte, de prachtige vieringen rond Pasen en wat kritiek op ons eigen kooroptreden in de paasnacht. Ook zorgen wij voor wat praktische voorbereiding voor de eerste communie van Linde, nu zaterdag. De artiestenmis in Beauvoorde komt ook al dichterbij!

Effataviering op 7/5. Wie denkt dat hier een gewoonrecht heerst, komt bedrogen uit. Het is vandaag de eerste communie van Linde en daarom verwelkomt Guido haar en haar ouders en familie. Vieren willen we wel, maar er is nog een probleem, de kaarsen branden nog niet! Welke kaarsen? Die van de plechtige communicanten, de gekleurde van de menora en vooral de Paaskaars. Die mag Linde aansteken, geholpen door haar vader, want die kaars staat toch wel erg hoog voor haar.

In de evangelies staat er niet veel over kinderen, maar ze zijn er wel. Ooit stelde Guido de vraag waarom Christen zijn, iets is voor grote mensen en niet voor kinderen, waarom is dat grotemensenwerk? Antwoord: Jezus is wel vriendelijk voor de kinderen, maar hij maant ze aan te leren van de volwassenen. Jouw vraag is wel een 'domme' vraag, was het antwoord, en men stelt ze steeds opnieuw. Nieuwe vraag: Jezus heeft ook niets gezegd voor de Chinezen, hij heeft ze niet ontmoet en toch is het evangelie ook voor hen bedoeld. En Jezus kwam wél kinderen tegen! Die vraag bleef onbeantwoord!

Wij willen wél dat onze kinderen Jezus leren kennen, maar het zijn wij, de volwassenen, die dat moeten tonen.

Daarom is het nu de beurt aan Caroline, de moeder van Linde om het verhaal van Jezus aan de kinderen, die rond haar zijn komen zitten, te vertellen en met prenten duidelijk te maken: het verhaal van Jezus die zegt: laat de kinderen naar mij komen. Het verhaal waaruit blijkt dat Jezus een echte vriend is van al die kinderen (Marcus 10, 13-16).

Dan herdenken wij allemaal samen die Jezus die brood en wijn heeft gedeeld en ons leerde bidden en zorgen voor elkaar.

En bij de communie staat Linde niet alleen, twee vriendjes staan bij haar als ze van vreugde opspringend voor de eerste keer mee mag delen. Linde komt hier graag, ze wil naar pater Guido gaan, ze voelt zich hier thuis. Linde is dan ook een beetje speciaal en al die drukte rond haar ligt haar niet zo. Maar gelukkig is ze zeker, dát zie je aan haar ogen! Ze lacht en ze zingt, ze swingt en ze springt: de hele dag feest!

Na de bezinning danken en bidden we. Lindes vader dankt Guido en de Effatastuurgroep voor het vriendelijke onthaal naar Linde toe, we bidden voor alle kinderen die in deze tijd hun eerste communie krijgen, hun plechtige communie doen, gevormd worden, we bidden voor de moeder van vrienden die overleden is. En we denken even na op deze zonnige dag, dat we uitgenodigd zijn om elkaar gelukkig te maken, wetend dat Jezus' voorkeur ging naar kleinen, naar armen, naar eenvoudigen, naar gewone mensen.

Maar vandaag is het bij Effata ook Vrouwendag (Moederdag gaat niet want niet alle vrouwen zijn moeder!). De mannen, zegt Fons, hebben goed nagedacht: vrouwen zijn goud waard! En in de voorbije vastentijd hebben we geleefd rond psalm 1: denkend aan stromend water, aan levend water. Wat vind je in dat water? Juist, vissen! Daarom krijgt elke vrouw vandaag als geschenk een goudvis van de mannen!

De grootvader van Linde heeft taarten gebakken, die komen goed van pas bij de receptie voor Linde, met ijsjes, aardbeien en smarties en drank voor iedereen: een groot feest!

O, ja, ik heb vergeten te vermelden dat deze namiddag ook een groep samenkwam voor de gebedscoaching. Ik was er niet bij: ken je het verhaal van Maria en Martha?

Derde zondag na Pasen, 14/5: in de loop der tijden is dit Roepingenzondag geworden (teken dat er een probleem is?). Het evangelie is dat van Johannes, hoofdstuk 10, verzen 1-10, waarin Johannes Jezus voorstelt als een goede herder, bekommerd om zijn mensen.

Herinner je dat we vóór Pasen lazen in het 9de hoofdstuk van Johannes dat Jezus de blindgeborene genas en dat de Schriftgeleerden en de Farizeeërs hiermee niet akkoord waren. Dat werd een proces dat erger en erger was: Jezus had het niet gemakkelijk met de (kerk)leiders van zijn tijd!

Jezus verwijt hen dat ze rovers en bandieten zijn, dat ze het systeem in stand houden en dat ze alleen bezig zijn met gewoonten, gewaden, voordelen en dat ze de mensen er op wijzen dat er

geen weg is zonder hen. Johannes zegt: Jézus is de Goede Herder en hij is bekommerd om zijn mensen.

Vandaag worden wij uitgenodigd om te bidden voor roepingen, opdat alle mensen zouden zijn zoals Jezus: bekommerd om voor de anderen te zorgen. Velen denken daarbij aan priesters en religieuzen.

Maar wat zegt Prof. em. Paul Zulehner: *“Wij bidden heel oprecht om roepingen en God verhoort ons gebed. Er zijn dus roepingen, maar wij zien ze niet!”*

God roept mensen, wij zien ze niet. Toch zegde Kardinaal Suenens: *“Het is onze opgave als instituut Kerk ervoor te zorgen dat mensen eucharistie kunnen vieren, maar als we teveel voorwaarden stellen, moeten we de voorwaarden veranderen!”* Dat was veertig jaar geleden en als we rond ons kijken in de kerk, is er niet veel veranderd, kijk naar de pastorale plannen met één soort voorgangers, die men niet meer vindt. Je kunt je afvragen: Zijn de mensen doof geworden, niet meer bereid? Maar we zien véél mensen die wél bereid zijn om voor de anderen bekommerd te zijn. Het is dus de hoogste tijd om, wie door Gód geroepen is, de kans te geven te antwoorden en voorganger te zijn.

In dit evangelie zien we twee woorden van Jezus.

Eerst de ‘ik ben’ woorden die verwijzen naar de woorden ‘Ik ben die ben’ in het verhaal over het brandende braambos. Jezus zegt: *“Ik ben de deur van de schapen”*. Zeg dat vandaag niet meer in het openbaar of ze sluiten je op in ‘het Guislain’! Jezus legt die woorden wel uit: hij is de goede weg, je moet er geen andere zoeken, hij is de goede ingang. Dan komt de vraag: *“Voor wie ben jij een open deur? Voor wie ben jij iets, voor wie betekenen jij iets? Wie is onder ons de open deur die nodig is om te kunnen leven?”*

Het tweede woord komt op het einde van dit evangelie: *‘Ik ben gekomen opdat ze zouden leven hebben in overvloed!’* Hij is dus gekomen, niet om regels op te leggen, niet om verboden te verkondigen, maar wel om leven in overvloed te brengen. Dat klinkt wel niet erg ‘katholiek’, maar het is wel het evangelie! Onze grootste opgave is dus: mensen te zijn die zorgen dat er leven in overvloed is voor iedereen, en daarom gedenken wij vandaag Jezus, breken wij het brood en delen wij de wijn.

Dan bidden wij voor twee jonge mensen die zopas in het huwelijk zijn getreden, armoedig en/maar gelukkig. Voor de redemptoristen in Matadi en de kerk in Congo, voor een moeder die opgenomen wordt in het ziekenhuis, voor Bert die vandaag het sacrament der zieken kreeg en voor zijn gezin, dat ze kracht en sterkte vinden. Wij hebben gebeden voor allen die zich door de Geest geroepen voelen, gehuwden en ongehuwden, mannen én vrouwen, wij bidden voor hen om moed en vreugde.

Wij hebben gedankt voor Jezus die getoond heeft dat God een God van liefde voor mensen is.

Donderdagavond 19/5 is het normaal Boekenclub, met als onderwerp het boek *“Gedreven tussen goed en kwaad”* van Roger Burggraeve en Ilse van Halst.

Maar Prof. Em. Roger Burggraeve komt vanavond spreken in de Sint-Jozefzaal van de kliniek Sint Lucas, over ‘Mensen van mededogen. Onderweg met de barmhartige Samaritaan’. Dat is een deel van zijn boek (hoofdstukken 7 en 8) en met zijn sprankelende commentaar, uitleg, uitweidingen, verhalen uit Thora en verwijzingen naar de wijsheid van de joodse rabbijnen, naar die ‘sloeber’ Jezus en naar Emmanuel Levinas de joods-franse filosoof van Litouwse afkomst, wordt dat boek en vooral dat verhaal een deel van ons leven.

21/5: Effataviering en Plechtige communie. Verleden jaar, op 2 oktober, hebben zes jonge mensen hier hun naam opgegeven als kandidaat voor de plechtige communie en het vormsel: Arnaud (de heerser over de adelaars), Kilian (de man van de kerk), Léonie (moedig en sterk als een leeuw), Rebecca (dienares van God), Fien (een geschenk van God) en Reinout (de wijze heerser).

Rebecca, Fien en Léonie verwelkomen de gemeenschap en het is voor hen een gelegenheid om even te spreken over de evolutie die ze doormaakten in het kader van het vlinderthema: van rups tot mooie vlinder! ‘Pazzo per amore’ zingen ze, stapelgek van liefde voor God, met een sterke band naar deze gemeenschap.

Laten we eerst eens kijken hoe de dag was. Guido was deze namiddag in Ertvelde, in de Stoepekapel voor de eerste communie van een aantal kinderen uit Zelzate. Wat zei Kardinaal Suenens ook weer? Wij hier in Effata zijn geen parochie, dus kan het vormsel hier niet toegediend worden. Is de weg van het bisdom tot hier te lang, of ligt ‘t Strop in de weg?

Waarom moet het zo? Is men boos, denkt men in kaders, wil men niet van de overvloed van het evangelie schenken, waarvan Jezus spreekt? Of is het toch een kwestie van domheid: de weinigen die er nog zijn, ook weggagen? Maar het is niet waar dat wie de jeugd heeft, de toekomst heeft, want ze blijven niet in de kerk hangen. Daar zijn veel redenen voor. Niet de ouders zijn schuldig, misschien ligt het eerder aan de kwaliteit van de gemeenschappen ... als wij weten dat God 'Pazzo per amore' is!

Alles draait, ook vandaag, rond het evangelie: Johannes 15, 9-13: 'dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden'.

Dan komt het moeilijkste voor de plechtige communicanten, een beetje onwennig, heel wat vragen van Guido. Wat hebben ze gedaan sedert de naamopgave, onder leiding van hun goede catechisten? Geblinddoekt door de kerk gaan, de kapel en de sacristie leren kennen, vlinders gemaakt, een rusthuis bezocht en er gepraat met de bewoners, pannenkoeken gebakken in De Pinte. Maar de bedoeling is duidelijk: snappen waar het hier bij ons in Effata om te doen is, zie naar het evangelie, elkaar graag zien, want daaraan zullen mensen ons herkennen. Omdat we plaats maken voor de bewoners, aandacht hebben voor oudere mensen, elkaar kans geven om er te zijn, zorgen voor elkaar.

Hierbuiten zullen ze dingen horen, die daar niet bij passen: *"Trek het je niet aan, zorg dat je op de eerste plaats komt, trek je de rest niet aan!"* Van ons moeten deze kinderen leren dat we ons leven zo moeten inrichten dat de andere het goed heeft. Daarom hebben we hen gevraagd wat ze geloven én beloven. Maak zelf maar uit wat het van beide is:

- dat God mij nooit alleen laat,
- ruzie bijleggen, vriendschap wordt dan sterker dan voorheen,
- proberen te luisteren,
- helpen waar ik kan, thuis, op school, bij Effata,
- goed voor de natuur zorgen die we van God gekregen hebben,
- geloof ook in zelf doen, niet alleen leven met wat ik van God gekregen heb,
- mijn geloof niet bij woorden laten, maar ook in daden om te zetten.

Ook de Effatapers en -meters spreken een belofte uit: dat ze altijd welkom zijn, dat ze samen met hen zullen zoeken hoe ze op deze wereld als christenen kunnen leven. Als steun krijgen zij een bijbel met de vele verhalen over Jezus onder de mensen. Bij ons mag je trouwens nog een fout maken, er is van ons allemaal een hoek af, dus zijn ze steeds welkom!

Dan gaan we verder met dat simpele teken dat Jezus ons gegeven heeft, brood van alle dagen en wijn van het feest: tekenen van ons geschonken leven en vreugde.

Vredeswens voor velen, delen van brood en wijn, eerst voor die zes jonge mensen wier feest het is, dan spelen Rebecca en Léonie op de piano, met een welverdiend applaus.

Voor het Zegenlied vraagt Mia álle peters en meters samen als teken van zegen en handoplegging: niemand heeft God ooit gezien, maar wij vragen Hem om zegen, aan de levende, eerste en laatste, Vader en Moeder.

Valt er nog te danken? De zes hebben hun catechisten niet vergeten: als (logisch) geschenk krijgen Anneleen, Bernadette en Chris een vlinderstruik (Buddleja davidii). Ook Guido krijgt er een: die struik is al geplant in de Effatatuin.

Dan is er Alleluja en accordeon spelen en lachen en feesten en zingen voor de jarige Fien, naar goede Effatagewoonte.

Koorrepetitie op 27/5. 'Gedenk ons hier samen' (120), het tafelgebed 'Gezegend zijt Gij' (141), 'Om vrede' (Sero te amavi – lied 21): blijkbaar zijn de voorbereidingen voor de 'Artiestenmis' in Beauvoorde begonnen!

Johan is op reis geweest naar India, je ziet het meteen aan het lange gewaad waarin hij op 28/5 de gemeenschap verwelkomt. De mensen ginder waren verwonderd te horen dat er hier mensen zijn die niet in God geloven, want bij hen begint en eindigt alles met een religieus ritueel. Niet gelovig zijn, dat kán toch niet! Dus: hoe zijn wij hier met God en met religie bezig?

Gisterenavond zegde er iemand na de repetitie tegen Guido: *"Er zal morgen niet veel volk in de Effatavering zijn, het is toch de tijd van de laatste communies?"* Afgezien van het feit dat er wel veel volk is: zijn plechtige communievieringen echt vieringen waar mensen voor de laatste keer komen (of tegenwoordig zelfs voor de eerste keer, gelet op het aantal gelijktijdige dopen ...)? Komen ze echt voor de cadeautjes, voor de nieuwe kleren? Er was toch een tijd dat mensen zich

opkleedden en met plezier naar de kerk kwamen? Later werd dat een verplichting ... schort er dan iets aan onze vieringen?

Kijken we naar de Handelingen van de Apostelen van de evangelist Lucas. Na de onzekerheid en de angst zette een groepje rond Petrus zich recht om de Blijde Boodschap te brengen, namelijk dat ze in Jezus hadden gezien dat God blij is om mensen. Dus, wat er ook in de weg komt, concerten, televisie, er moet toch een structuur zijn, we moeten tijd vrijmaken.

Het evangelie is een deel uit de Handelingen: hoofdstuk 8, verzen 5-8 en 14-17. Een boeiend stuk uit de Handelingen omdat er in feite sprake is van twee voorbeelden van kerkelijke ongehoorzaamheid.

Filippus wordt diaken en snel is er onenigheid (om niet te zeggen: vlamme ruzie!). Want er waren joden die christen waren geworden maar ook uit Griekssprekende, Hellenistische groepen waren er christen geworden. Om beide groepen gelijke rechten te waarborgen, waren er zeven diakens (dienaars) aangeduid, Filippus was een van hen. Voor de 'bediening van het woord', zeg maar 'de prediking' bleven de apostelen verantwoordelijk. Maar Filippus blijft niet in Jeruzalem achter, hij trekt ook naar Samaria en préékt er. Iedereen is tevreden in Samaria, om wat hij zegt en om de tekenen die hij verricht. In Jeruzalem stelt men zich echter vragen over het optreden van Filippus en ze sturen Petrus en Johannes, om recht te zetten wat volgens hen krom is, en de Geest over Samaria af te roepen.

Maar de Geest wás daar al aanwezig: die had de christenen samengebracht, die had Filippus geholpen bij het preken. Toch wilden de apostelen uit Jeruzalem de Geest opnieuw over hen afroepen door handoplegging.

Als de mensen met hun kinderen naar de kerk komen, als wij proberen te tonen dat je in Jezus' Geest gelukkig kunt zijn, dat je in de vreugde van het evangelie kunt leven, laten anderen dan hun mond houden! Moeten wij ons ook niet even bezinnen over de kracht van Gods Geest en kijken met een innerlijk oog waar Hij aan het werk is, om Hem te herkennen?

Daarvoor moet je inderdaad afspraken maken en een organisatie hebben, maar die mogen niet star en onveranderlijk zijn.

In de tijd van Filippus was de Heilige Geest de apostelen te snel af, vandaag is dat wellicht óók zo met de bisschoppen!

Uit de bezinning blijft bij mij de slotconclusie daverend hangen: 'Allen staan wij ten dienste van het geluk van allen: dat is onze reden van bestaan!'

We hebben gebeden, gedankt en gezongen: voor een vriend die geopereerd is, voor een familielid - een mens voor de mensen - na een auto-ongeluk overleden, voor de gezinnen waar communicanten zijn, voor een overleden broer, om tijd vóór Pinksteren en om alle stoffige hoekjes vrij te maken en om ons zo te laten bezielen om nieuwe wegen te bewandelen, voor mensen, gehuwd met tranen van vreugde én van verdriet om het terug moeten loslaten.

"Draag mij God, in barmhartigheid ..."

Dat het de warmste en droogste mei sedert lang was, zal wel waar zijn, wij hebben het aan den lijve gevoeld. Dat het een hoopvolle mei was, met rozen en vlinders en de gelukkige lach van Linde en haar ouders, daar ben ik zeker van.

Wouter, dinsdag 31 mei 2011.